

Arrest

nr. 266 190 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort, een geldige Italiaanse verblijfskaart en een verklaring op eer van betrokkene was geldig tot 10/07/2021. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier een bedrijf heeft opgestart hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft ook geen stappen ondernomen om zich in orde te stellen voor lang verblijf."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), meer bepaald van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed (lees gemotiveerd) dienen te worden.

De formele motiveringsplicht houdt een verplichting in, die op elke administratieve overheid rust, om de juridische en feitelijke overwegingen in de akten op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Logischerwijze dient deze motivering afdoende te zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene waarborgen. De loutere opname van de juridische overweging in de beslissing betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer kan leveren op die formele motivering van deze beslissing. Zelfs wanneer een beslissing formeel is gemotiveerd, en zelfs als de verzoekende partij de motieven kent, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is.

In casu stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing formeel niet afdoende is gemotiveerd.

Dit blijkt uit het volgende:

In de bestreden beslissing wordt een termijn van zeven dagen bepaald om het grondgebied te verlaten. De termijn van zeven dagen wordt in artikel 74/14 VW, §1, tweede lid Vw. vermeld:

"De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend".

In de bestreden beslissing is de voormelde wetsbepaling, nl. artikel 74/14 VW, §1, tweede lid Vw., nergens te bespeuren. Er werd wel melding gemaakt van de artikelen 7 en 61/29 Vw., doch niet van artikel 74/14 Vw.

Hierdoor heeft de verwerende partij verzaakt aan zijn verplichting om de bestreden beslissing afdoende in recht te motiveren. In de bestreden beslissing werd immers geen melding gemaakt van artikel 74/14 Vw., die ten grondslag ligt van onderhavige beslissing.

Omwille hiervan wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. De formele motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden."

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel verduidelijkt dat het gaat om een vreemdeling die houder is van een door één van de lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat de termijn niet overschreden werd en gesteld dat de aankomstverklaring van de verzoekende partij geldig was tot 10 juli 2021 en bijgevolg haar regelmatig verblijf nu verstreken is. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat het feit dat de verzoekende partij hier een bedrijf heeft opgestart haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat zij ook geen stappen heeft ondernomen om zich in orde te stellen voor lang verblijf.

Er wordt aan de verzoekende partij een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

3.3. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing formeel niet afdoende gemotiveerd is, dat dat een termijn van zeven dagen wordt bepaald om het grondgebied te verlaten, dat de termijn van zeven dagen in artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt vermeld, dat in de bestreden beslissing voormelde wetsbepaling nergens te bespeuren is, dat er wel melding wordt gemaakt van de artikelen 7 en 61/29 van de Vreemdelingenwet, doch niet van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat hierdoor de verwerende partij verzaakt heeft aan haar verplichting om de bestreden beslissing afdoende in rechte te motiveren, dat immers geen melding werd gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet die ten grondslag ligt van onderhavige beslissing.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.”

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partij enig belang kan doen gelden bij haar betoog.

Eenzijds dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat het verlenen van een termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten gegrond is op artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft van voormelde wetsbepaling en van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering een termijn van zeven dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* aldus ook het geval is.

Anderzijds wijst de Raad er op dat uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van zeven tot dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Aldus is dertig dagen de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dan ook niet welk actueel belang de verzoekende partij bij dit middel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak, zodat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat het middel bij het inleiden van het verzoekschrift ernstig en gegrond was niet dienstig is. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar middel.

3.4. Het enig middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER